

Тази Испания сега приличаше на обеднял идалго, постъпил на дребна службичка, но запазил в обноските си всичката гордост на своя древен род.”⁹

За да се разбере добре мястото на *идалговците* в обществения живот, е уместно да подчертая, че тяхната съществена цел, като част от благородническото съсловие, е да се подчиняват на и да защитават традиционните и консервативни норми, тоест да бдят над интересите на монархията и за безупречното приложение на католическите канони. Димов показва, на първо място, анахронизма на съвременните *идалговци* и техните порядки и представя като най-близък до средновековния *идалговски* първообраз обезумелия фанатик, непреклонния инквизитор на любовта отец Ередия, който докрай служи на вярата си, точно както би го сторил основателят на ордена на йезуитите Игнасио де Лойола. Защото дори Инес Монтеро, надменната аристократка от „Почивка в Арко Ирис“, за която „честта е единственото нещо, което благородниците пазят докрай”¹⁰, се предава безпомощна в ръцете на всеобхващащата я страст към капитан Браво, която се проявява като изблик на добросъвестност и я доближава до народа. Самата тя си обяснява, че моментните прояви на благороден порив и бунт срещу собствената среда са обясними, защото тя е испанка, а:

„В Испания може да се случи всичко!... Дори реките да потекат в обратна посока.”¹¹

Въпреки тези частични опити да се доближи до народа, тя не е способна да превъзмогне установените от векове отношения и не е в състояние да скрие гордостта и надменността си на благородна дама. Прислужницата ѝ Пилар я описва по следния начин пред капитан Естанислао Браво:

“Доня Инес прилича на старинно бижу!... Тя е просто уникален екземпляр в съвременния музей от испански аристокра-

⁹ Димов, Д. Осъдени души. София, 1975, с. 231.

¹⁰ Димов, Д. Почивка в Арко Ирис. София, 1975, с. 168.

¹¹ Цит съч., с. 169.